

Jak vypadali před 100 lety...

IRSKÝ VLKODAV

Historické záznamy naznačují, že irský vlkodav se dostal na britské ostrovy dříve než skotský jelení pes, jehož minulost je spojována především s normanským kmenem Varjagů a pobaltskou oblastí původního rozšíření.

Obdobně jako grejhaund se předchůdci vlkodava dostali přes Anglii do Irska s Kelty, kteří sem v několika vlnách pronikali už od 9. stol. př. n. l. V Irsku byli používáni po celá staletí k lovu vlků, ale i jelení zvěře a kanců. Nerozlučně však patřili i k panovnickému dvoru, o čemž svědčí zpráva už ze čtvrtého století n. l.

Severnímu klimatu se přizpůsobil i exteriér psů, jejichž původní domovinou byla mediteránní oblast, v níž docházelo k opakovanému prolínání tzv. okcidentální a orientální vývojové větve; ušní boltec se zmenšoval a skládal přiléhavě vzad, psy chránila vysoce odolná, drsná srst, známá i u starších typů grejhaunda.

Vlkodav byl pro svůj majestát reprezentativním královským darem, což v 16. století ocenil i panovník španělský. Doma se ale pomalu stával tak vzácným, že v roce 1652 musel Oliver Cromwell vydat zákaz jeho exportu. Toto opatření však nestačilo, zvláště po tom, kdy zmizel s posledním uloveným vlkem v Irsku, k čemuž došlo údajně v roce 1780. Před úplným vyhynutím - a to J. H. Walsh v roce 1859 napsal, že toto velké plemeno již neexistuje - zachránil vlkodava kapitán George Graham, který s nesmírným úsilím vyhledal zbylé jedince a plemeno regeneroval. V určité míře využil i některá další plemena, pravděpodobně blízkého skotského jeleního psa, německou dogu a mastifa, po nichž se ryze chrtovitý charakter irského vlkodava přiblížil dogovitým plemenům. S irským vlkodavem je spojena poněkud skandální historka, která se odehrála v roce 1900: na výstavě obrazů pařížského Salonu umístil umělec ze skupiny barbizonských malířů P. L. Rosseau obraz Diana, znázorňující nahou bohyni se dvěma irskými vlkodavy. Traduje se, že zájem diváků se upíral více na dva impozantní psy než na nahou krasavici. Nikdy prý také neprodal své dílo tak rychle.

V této souvislosti překvapuje, že tak impozantní a přízní šlechty zahrnované plemeno se v minulosti jen vzácně stalo námětem obrazů. U několika málo z nich navíc není zcela jistota, zda jde o vlkodava nebo o skotského jeleního psa. Jejich vzájemný vzhled se v minulých stoletích lišil ještě méně než dnes, přičemž ani u jednoho z nich se od dávných dob výrazně nezměnil. *Michal Císařovský*

Jak vypadali před 100 lety...

Dole: „Irský chrt“ podle J. E. Ridingera z publikace vydané roku 1738

Nahoře: Irský vlkodav Tip of Ouborough chovatele Jamese V. Ranka ze Surrey, několikanásobný šampion dvacátých let

V době, kdy vznikl tento obraz, tedy kolem poloviny 19. století, považovali mnozí vlkodava a deerhouna za jedno plemeno

Dole: Vlkodav Felix Kilbirnie z Felixstowe Irish Wolfhoun Kennel, založeného ve Winesham u Ipswiche roku 1893, chovatel I. W. Everett

